

Sahil

— serhat-bora · 23 Şubat 2011

Kaybetmişti şimdi herşeyini... Yoktu onu teselli edecek biri veya birileri... Parasını işini... Hepsi hayaldi şimdi. İçindeki azmin son damlasıyla gitti bir deniz kenarına ve öylece izlemeye başladı... Yanından geçenler öyle şaşkınlıkla bakıyorlardı ki hayatlarında hiç insan görmediklerini sandı bir an. Artık o sadece bir kaleme ve kağıda sahip biriydi. Kaybettiklerinin onun üstünde yarattığı etkiyle hergün deniz kenarına gelir,burada saatlerce kalırdı. Deniz kenarında spor yapan insanlar bıkmıştı artık hergün onu görmekten ve kendi kendilerine: " Yahu bu adam hergün neden denizi izler ki? " diye konuşurlardı. O,hiç kimseye bulaşmaz,kendi çapında denizi izlerdi hergün... Denizin o destansı dalgalarını... O dalgaların olmadığına da rastlıyordu kimi zamanlar çünkü; havada rüzgar pek olmadığında sahil tıpkı yaprakları yemyeşil bir ağaç gibi oluyordu. O ise dalgalara aşık olmuştu ve her defasında dalgasız denize isyan ederdi... Herkes için sadece dalga olan o deniz hareketleri onun için hayatı şekillendirme yolunda önemli bir adım olmuştu. Dümdüz bir denizin esip gürleyen bir hâl alması onu çok şaşırtmıştı günler sonra... Kendini görür gibi oldu sanki denizin o hırçın dalgalarında... Denizi kendisine benzetmesinin nedeni şuydu :

O da birçok şeye sahipti ancak; kumar onu bitirmişti ve dalgasız bir denize dönmüştü artık... Günlerce,aylarca böyle düşündü ve bir gün:

"Ben neden tekrar dalgalı bir denize dönüşemiyeyim?" diye sordu kendine...

Bu andan sonra kağıdı kağıdın,kalemin aşkına ve inandı onların gücüne...

Belki sadece deniz belki sadece kalem,kağıttı onun hayatını değiştirmeye vesile...